

FERDINANDY GYÖRGY (1935–2024)

Egyik legkedveltebb novellistánk, a Babérkoszorú- és József Attila-díjas Ferdinandy György 1956 után évtizedekre emigrációba, francia és spanyol nyelvtérre kényszerült. Írói világa időről időre fölveti a kérdést: tulajdonképpen mit is jelent a haza? Eltűnődhet ezen a Ferdinandy György novelláirói munkásságát ismerő és értékelő olvasó is, miközben meggyőződik róla, hogy a hazátlanság és hazatalálás, az elindulások és megérkezések, az idegenségérzet és a sorssal való szembesülés ambivalenciája húzódik meg e modern próza minden sorában. Elfranciásodásáról ő maga vallja, hogy nagyon festőinek tűnhet, akárcsak a későbbi elspanyolosodása, de mégis az lett volna a legjobb, ha a strasbourgi egyetemen szerzett diplomáját berakja szépen a kofferbe, és hazaköltözik. „Akkor magyar író válhatott volna belőlem. Sajnálom, hogy nem így történt.” Nyugodj meg, Gyuri bátyánk, az lettél, az egyik legjobb a legjobbak között! (VFL)

